

Resebrev 24

.
. .
. .

Svarta Havet

Ukraina Yevpatoria – Chornomors´ke – Barazan Island – Odessa.

.
.

Juli

.

På morgonen den 17 juli lämnade vi Sevastopol. Hamnen var idag öppen så vi hade bara att vänta på att få betala, anmäla och be om tillstånd hos Lebed och lossa förtöjningarna, sedan var vi fria ute på the Black Sea. Vattnet är inte svart utan är härligt inbjudande blått och det dröjde inte många minuter innan vi flöt tillsammans med Hokus Pokus. Rester av gårdagens militärparad syntes för det låg fortfarande några militärfartyg ute på havet som tydligen inte ville gå in i hamnen igen. Dom kanske också tog det lugnt och badade?

.

Vi hade en fin dag och segling till Yevpatoria, en sträcka på 36 nm. Då vi legat i hamn flera dagar bestämde vi oss för att ankra upp i bukten, dessutom finns där ingen landförtöjning förutom en tråkig lastkaj. Vi gick inte iland utan hade en skön kväll i sittbrunnen där vi kunde beskåda Yevpatoria från första parkett. Kvällen var varm och skön och musiken från land lagom hög. Nu är det inte bara en musik för det spelas från flera diskotek samtidigt så det blir liksom en mix med olika musikmaker och man har ju två öron.

.

Nästa morgon seglade vi vidare runt Krim och satte kursen till Chornomors´ke som ligger 59 nm bort. Denna dag var det särskilt livligt på VHF för Lebed var på oss hela tiden med samma frågor: båtens namn, var vi kom ifrån och vart vi skulle gå. Dom vill hela tiden veta vad varje prick på deras radar var för något. Chornomors´ke är en militärhamn och vi frågade om tillstånd att gå in i hamnen. Efter många konversationer på en blandning 10 / 90 engelska / ukrainska fick vi ett nej. Vi sa då att vi var nästan framme och vi hade fått tillstånd att gå dit, efter en lång stund fick vi då äntligen ett ja från någon hög militär och att vi var välkomna in och förtöja vid bryggan. I den lilla hamnen låg det flera sjunkna militärfartyg. Vi förtöjde framför ett sjunket fartyg och vi fick besök av militären som kollade våra papper och satte dit några stämplor. Vi var välkomna men fick inte gå iland. Vi sa att vi ville gå iland för att äta. Det skulle vara ok men vi måste då ta en taxi och hålla vakterna underrättade när vi kom tillbaka. Vi frågade då om vi fick ta Filiokus och köra över viken till restaurangen men det fick vi absolut inte så vi blev kvar i båten. Det såg inte heller så lockande ut så vi öppnade en flaska gott vin och tillredde vår middag själva.

.

Utsikten från båten var inte så vacker att vi ville stanna kvar, så tidigt nästa morgon bad vi en vakt att få lämna hamnen. Efter en liten stund kom det en dam från administrationen i nattlinne och morgonrock som tog betalt utan att lämna kvitto. Vi fick ok att lämna vilket vi också gjorde. Sedan ropade vi upp Lebed och rapporterade och bad om tillstånd att segla vidare till Barazan Island för att ankra upp där. Denna dag var det en trevlig man som kunde engelska och han önskade oss en trevlig seglats. Nu hade vi bytt distrikt och det märktes för helt plötsligt upphörde Lebed att ropa på oss. Bra, vi gör en liten ändring och ankrar upp utanför en lång låg liten ö som heter Tendrov. Det var lugnt och ingen sjö och väderutsikterna var goda. Vi ankrade upp på fem meters djup. Vi fick vara vaksamma så det inte blåste upp för här låg vi oskyddat. Då vi låg långt från land var vi befriade från flugor och moskitos.

Second Life ankrade upp en bit från oss. Det blev en stilla natt och en fin morgon. Lebed hörde inte av sig så vi behövde inte skylla på motorproblem. Vi seglade vidare till Barazan Island och ankrade utanför ön som är ett fågelskyddsområde vilket hördes. Massor av fåglar av olika arter höll till här samt massor av småflyg. Ön ligger utanför ett delta som heter Dnieper delta. Second Life bjöd på pannkaka. Senare kom Independence som bjöd på samkväm. Nästa morgon gick Second Life upp i deltat och vidare till Kherson. Independence och vi flyttade till en annan vik och ankrade. Vattnet var också här grumligt och småflygen följde efter oss. Sent på kvällen kom det en motorbåt och lade till långsides. Det var inspektion men efter ett kort besök ombord körde dom iväg igen.

Nu skulle vi till Odessa. Vi ropade upp Lebed och bad om tillstånd. Nej sa Lebed ni skall till Kherson. Vi har ändrat oss sa vi. Då måste ni till Ocafov och hämta tillstånd. Det var inte förhandlingsbart, alltså vi fick gå upp en bit i deltat. Leden var utprickad med nummerade bojar. Vi skulle vika av vid boj nummer trettio och gå mot en annan liten angringsboj. Vi ropades upp på VHF där man talade om för oss att gå ur leden och gå om babord av bojarna. När vi kom fram till boj trettio blev vi uppropade igen och dom sa att här skulle vi vika av och gå mot angringsbojen. Inne i den lilla hamnen lossades ett fartyg med säckar för hand och sedan på lastbilar. Det var många hamnarbetare. Vi frågade var tullen höll till men ingen förstod oss. En bit längre bort vajade en flagga intill ett äldre hus. Det var ett kraftigt stängsel omkring och en vakt så där måste det vara. Vakten förstod ingenting så vi ignorerade honom och gick in på kontoret. Här blev vi stoppade av en vaktmästare som först inte förstod någonting. Efter en stund lossnade det och vi förstod att vi hade kommit till rätt ställe. Vi fick komma in till en kvinnlig tulltjänsteman som inte heller hon förstod oss. Hon fattade inte varför vi just kommit till henne. Jag hade lust att säga till henne att det var för att hon har en stämpel som vi gick till henne. Hon bad oss att gå ur rummet för hon skulle telefonera och konsultera ett högre befäl. Efter en stund blev vi inropade igen och vi började om från början och viftade med våra crewlists. Hon bad oss återigen att lämna rummet för hon behövde ringa igen. När vi fick komma in igen låste hon upp kassaskåpet och plötsligt så hade hon en stämpel i handen. Hon skrev någonting och bland annat Odessa. Det smäll till och där satt stämpeln. Nu ville hon att vi kvitterade med vår stämpel och efter nästa smäll så hade vi tillstånd för att segla till Odessa.

Nu hade nästan hela dagen gått varför vi seglade iväg och ropade upp Lebed och bad om tillstånd att få ankra upp vid Barazan Island. Nej det är förbjudet, ni får inte stanna där för ni skall till Odessa sa dom. Ja, men nu är klockan så mycket och vi har segelbåtar så vi hinner inte fram innan det blir mörkt. Vänta, och efter en stund ropade dom upp igen och sa att vi fick ankra upp. Denna vår ofrivilliga omväg var på 25 nm. Nu ville vi till Odessa och vi seglade dom resterande 28 nm nästa dag. Till lunch drack vi Ukrainsk champagne för vi firade vår trettiosjuåriga bröllopsdag. Det var den tredje bröllopsdagen i rad som vi firade till sjöss. Den första var över Biscaya och nästa utanför Anzio i Italien. Vi fick en fin segeltur och vinden friskade i den sista biten och det blev en rykande slör. Vi anropade Port Control och fick tillstånd att gå in i den stora hamnen där marinan ligger. Det var inte bara en marina det var dessutom en riktig marina med pontoner, personal, snyggt och rent, el och vatten. Vi hälsades välkomna av marinapersonalen och vi hade ett försnack innan den stora delegationen skulle komma. De kom och jag räknade till 10 stycken. Man trodde nog att vi skulle klarera in i landet. All pappersexercis ägde rum på kajen, stämplarna utbyttes och efter ett honnörstecken var det klart. Vi assisterades av marinadirektören. Här hade vi inte behövt ha agent för här hjälpte marinan till gratis. Marinan ligger mitt i hamnen med pontoner runt om. Framför marinan ligger ett jättestort nybyggt hotell som heter Hotel Odessa och efter det en nybyggd färjetterminal. Från marinan upp till hotellavsatsen var det 57 steg. Tvärs över järnvägen och

vägen ligger den berömda trappan Potyomkin. Trappan har 192 steg med avsatser var tjugonde steg. Här uppifrån är det en fin utsikt över hamnen. Trappan kantades av olika typer av försäljare och fotografer. Flera hade levande djur såsom apor, ormar och ödlor som man skulle fotograferas med ett dylikt på axeln. På översta avsatsen finns det en staty av Duke A.E. Richelieu. Här uppe är det populärt att bli fotograferad med trappan och utsikten som bakgrund. Vi firade vår bröllopsdags middag på en Ukrainsk restaurang tillsammans med Nic och Ines (Independence). Serveringspersonalen bar folkdräkter och det kom en grupp och spelade Ukrainsk folkmusik.

Nu när vi låg i en marina med vatten passade vi på att göra ren Hokus Pokus. Vattenpumpen upptäckte vi gick igång för ofta så jag bytte en läckande slang. Ulla tvättade och det fejades och fejades. Att gå upp till stan fordrade sin planering för dit ville vi inte gå i onödan i denna värmen för det är 57 plus 192 trappsteg att gå samt en massa metrar dessutom så det fick bli max två vändor per dag, en tur på dagen och en på kvällen.

Odessa är en mycket trevlig stad att besöka. Här har i alla tider skett en stor handel och även under den gamla regimen fanns det ett stort utbud av såväl utländska som inhemska varor. Ryssarna lär inte ha klarat av att kuva invånarna i Odessa som på andra ställen. Vi traskade runt och traskade runt och besökte alla statyer och sevärdheter och det finns ett stort utbud av dessa. Odessa liknar inget annat vi sett i Ukraina utom förstås kanske Yalta. Gatorna kantas av uteserveringar och folk flanerar i massor och det är ett sjudande liv. Prissättningen är ibland lite underlig och det gäller att alltid fråga vad det kostar innan man köper, beställer eller tar en taxi. På ett café i en park kostade en Coca Cola fyra Grivna och en flaska vatten tolv? Grivna. Nu får Ulla sluta med vatten och dricka öl eller Coca Cola istället.

Operan är en stor fantastisk vacker skapelse och ritades av arkitekterna F & G Felmer 1887, alltså samma arkitekter som ritade operan i Wien. Byggnaden är i barock stil. Dagens föreställning var La Traviata och det var fullbokat. En timma före föreställningen försökte vi igen och då fick vi till vår glädje biljetter. Vi gick snabbt ut på stan för att äta, vad hinner man på en trekvart, jo Mac Donalds. När vi kom in i denna fantastiska operabyggnad tyckte vi det kändes fel att vi inte var mer värdigt klädda. Vi blev alldeles stumma av vad vi fick se och uppleva i denna fint utsmyckade lokal. Det var en alldeles enastående föreställning med skickliga sångare och aktörer. Vi hade tur och hade fått platser mitt i på rad nummer fyra. Vi hade betalt 25 Grivna per biljett vilket motsvarar cirka 20 kronor. Bredvid mig satt en äldre Österrisk dam som hade kommit till Odessa med ett kryssningsfartyg. Jag sa till henne att det var mycket billiga biljetter endast 25 Grivna, vad sa ni? sa hon, vi fick betala 40€ (370 kronor) till kryssningsfartyget. Sedan gick snacket från mun till mun genom hela sällskapet från kryssningen. Åter en kväll vi kommer att minnas. Operan höll på att renoveras exteriört och skall stängas till hösten för en inre renovering.

En dag besökte vi marknaden. Den skall vara världens största marknad och den var enorm. Det sägs att man skall kunna köpa allt här. Köttmarknaden var hemsk. Det som inte delades med stor skarprättaryxa slets tydligen isär för det såg faktiskt så ut. Köttet lades på vissa ställen upp på kartongbitar. Överallt var det skitigt och det luktade inte gott. Ett par veckor senare hörde vi att marknaden stängts för att städas upp. Emellertid, vi hittade levande insjökräftor och vi köpte några stycken samt dill och vi festade på detta på kvällen. Second Life kom in i marinan och dom berättade att dom hade haft det fint uppe i deltat och sett massor med fåglar.

Vi bestämde oss nu alla för att besöka Kiev. Frågan var hur vi skulle komma dit. Flyga var för dyrt och tåget gick på natten. Vi ville se vad vi åkte genom så det fick bli buss för den gick även på dagen. Vi gjorde upp med en taxichaufför om att vi alla sex skulle åka med honom och att han skulle hämta oss 06.30 följande morgon. Taxin kom som beställts och han körde oss till busscentralen. Från början fanns det inte plats för oss alla men efter lite dividerande kom vi alla med. Det var en bekväm långfärdsbuss. Ombord fanns en bussvärdinna som hade ett väldigt pussel med biljetterna och att alla satt där dom skulle. Vi krånglade till det för henne när vi bytte platser för att komma närmare varandra men till slut löste även detta sig när folk som skulle sitta där vi satt fick sättas på andra platser. Resan tog 8 timmar och den stannade på flera kisseställen där det även fanns förtäring att tillgå. Det var rökförbud på bussen så det var bara chauffören som rökte. En man tjuvrökte på toaletten men blev snabbt tillsagd. Det visades tre långfilmer under färden.

Vid fyrtiden var vi framme vid en bussterminal i Kiev. Bernt hade av en annan seglare fått ett tips om ett enkelt hotell som var billigt. Det var ett studenthotell vid universitetet och Botaniska trädgården som höll på att renoveras och var nu ett vanligt hotell. Hur tar man sig dit, jo man ringer hotellet och frågar, ingen svarade. Vi gick till en tunnelbana och hoppade av vid universitetet. Kostnaden är human. Det kostar en Grivna (knappt en krona) att åka tunnelbana och är man inne i systemet så kostar det inget extra att byta linje. Tunnelbanan nyttjade vi flitigt i Kiev för det är ett snabbt och enkelt sätt att ta sig fram. Ett problem är att i reseguiderna så står det engelska namn på stationer medan det i tunnelbanan står på Ukrainska. Vi räknade stationer och frågade vilket fungerar utmärkt. Systemet är väl utbyggt och det är rent och fräscht och här finns inga busar och man känner sig betydligt tryggare här än i Stockholms tunnelbana. Alltnog, vi hoppade av vid universitetet och vi hade en gatuadress. Vi försökte att fråga oss fram och vi fick många alternativ så vi gick åt alla håll. Bernt gick in i en affär och frågade om vägen varpå en kund följde med oss och visade oss rätt. I receptionen satt en matrona av det inte tjänstvilliga slaget och hon kunde inget annat språk än Ukrainska. Vad det kostade kunde hon inte svara på för hon var tvungen att visa rummen först. Det första hon visade var ett lyxigt renoverat dubbelrum men det kostade 360 Grivna per person varför vi ville se nästa. Detta rum var hårt slitet och lukta inte gott. Badrummet såg bedrövligt ut och handfatet hängde på sniskan. Bernt och Brit tog detta för en kostnad av 60 Grivna per person. Vi tog nästa rum som var två rum och nyrenoverat badrum och betalade 110 Grivna per person och natt. Nic och Inez fick ett rum och fick dela badrum med ett annat rum. Nu var vi hungriga och gick ut på stan för att äta.

Klockan sattes på tidig uppstigning och vi knallade iväg för att få frukost för det fanns inte på hotellet. Nu blev det utflykt på stan. Vi tog tunnelbanan och besökte kyrkor och kloster. Vid ingången till ett kloster satt det en mycket omfattningrik och speciell munk varför jag tog fram kameran för att föreviga detta. Munken reste sig upp och skrek och gestikulerade och blängde elakt på mig. En vakt rusade till och sa till mig att det var absolut förbjudet att fotografera inne på området och det var bötlagt. Jag nickade och tog ned kameran och vi gick vidare. När vi gick tillbaka igen satt munken kvar och han började genast skrika och härja. Hans ögon såg inte snälla ut och jag tillhörde definitivt inte till hans favoriter. Vakten kom snabbt fram igen och tystade ner honom och gav mig ett menande leende. Kyrkorna är mycket sevärda med all sin utsmyckning interiört och exteriört.

När vi hade knallat runt och sett dom sevärda kyrkorna tog vi tunnelbanan till floden Dnieper som delar Kiev. Vi åkte med en sightseeingbåt och fick se omgivningarna bekvämt sittande med kalla öl inom räckhåll. Vi gick under två stora broar och vi såg bland annat en enormt stor och ful staty. Det är ett monument över det stora patriotiska kriget. Statyn är etthundraått

meter hög och skall väga trettiofem ton. Svärdet hon håller i höger hand väger tolv ton. Efter båtturen letade vi upp ett hyggligt matställe och sedan var det nattvila. Skosulorna hade nu blivit en bra bit tunnare.

Nästa dag tog vi tunnelbanan till den gamla stadsdelen Podil. Här knallade vi runt och upp för en brant backe till konstnärskvarteren. Gatorna var kantade med utställd konst. Efter att ha ätit lunch tog vi en gammal spårvagn och åkte runt en slinga. Spårvagnen gick på de trånga smågatorna och sedan längs floden Dnieper och vi åkte parallellt med floden ungefär lika lång sträcka som vi åkt båt dagen innan. Vagnen tillbaka hade träbänkar och vi färdades med många gamla ”kamrater”. När vi åt lunch på en servering kom vi i samspråk med en ukrainare som bodde Stockholm och som var på besök här i sitt hemland. Det var dags att dra sig till busstationen och den långa färden till Odessa och Hokus Pokus. När vi klev av tunnelbanan började det ösregna. Vi hade tjugo minuter att gå. Det var trafikkaos så taxi var ingen ide att ta så det blev till att försöka springa mellan dropparna. När vi kom fram till busstationen hade trafiken fortfarande inte rört sig. Bussen var givetvis också försenad men efter en halvtimme kom den och vi kunde kliva ombord. Vi kom fram till Hokus Pokus vid halvtittiden på natten.

När vi vaknade såg vi att Bagheera hade kommit in i hamnen. Dagens middag blev köttbullar med lingon från vårt hemland. Vi hade ett par trevliga dagar med Andy och Liza. Dom berättade lite om sin jordenruntssegling som dom hade gjort med sina tre barn. Liza var nu författarinna och hade skrivit flera seglingsskildringar. Hon åkte runt på mässor och sålde sig och sina böcker. En av dem hade sålts i 75000 exemplar. Vi fick ett signerat exemplar. Som jag tidigare berättat så seglade dom medsols och vi motsols i Svarta Havet. Dom ångrade att dom inte gjort samma val som vi för dom hade haft jobbigt upp längs den långa västsidan av Svarta Havet med dom nordliga vindarna. Vi berättade om våra erfarenheter och upplevelser på Krim och vi fick deras om Rumänien och Bulgarien i byte. Det är detta som är det fina i kråksången. Det gäller att ta till sig andras erfarenheter om vad som är bra och dåligt, tips om hur enklast göra inklareringar och var man hittar olika saker med mera och vilka hamnar som är bra och tips på andra sevärdheter.

Efter att ha gjort en bra bunkring med diesel, mat, ukrainsk champagne och kaviar kändes det skönt att segla ut efter tio dagar i Odessa. Det hade varit ett mycket intressant besök och vi lämnade Ukraina med en helt annan bild än vi hade med oss. Vi träffade ett mycket vänligt och hjälpsamt folk, bra utbud med matvaror och goda ostar. Vinerna lite för söta för vår smak men champagnen är excellent. Vi fick mycket för pengarna. Vad man varnar för är att på vissa ställen gå ut när det är mörkt för gatorna är dåliga med saknade brunnslöck och andra håligheter. Vi kände oss aldrig hotade eller osäkra. Busarna kanske kände sig osäkra och stannade hemma när vi svenska vikingar kom på besök sjövägen. Utklareringen gick relativt smidigt med hjälp av marinapersonalen, fast med lika många människor, papper och stämplat som tidigare.

Det är inte bara vi gästande båtar som har all den byråkratiska hanteringen. I marinan finns en person som sköter pappersexercisen för det femtiotal lokala båtar som ligger här. Han stönade och menade att det är för mycket för en person.

Hittills hade vi endast mött sex båtar som inte kommer från Svarta Havet inklusive Second Life, Bagheera och Independence. Efter att ha fått klara papper seglade vi ut på ett soligt Svarta Hav. Vi satte vår kurs mot Sulina i Rumänien. Det fick bli ett nattkör för vi hade en sträcka på etthundraelva nm. Vädret var gott med en härlig segling hela vägen. Vi var nu nyfikna på Rumänien.

.
Nu i skrivandets stund befinner vi oss i Göcek, Turkiet

.
Med bästa seglarhälsningar

.
Ulla o Mats